

HET STADHUIS VAN VEERE

door I. van wallenburg

Toen een medewerker aan een Amerikaans tijdschrift na zijn reis door de Oude Wereld, waarbij ook Nederland werd bezocht, weer thuis kwam, werd hem de vraag gedaan, of hij ook in Veere was geweest. Die vraag moest hij ontkennend beantwoorden.

„Wat!” werd hem toegevoegd, „in Holland geweest en Veere niet gezien? Bespreek dan passage op de eerste boot, die vertrekt, en breng een bezoek aan dit oude stadje, want als ge Veere niet gezien hebt, hebt ge Holland niet gezien.”

Natuurlijk schuilt er wel wat Amerikaanse overdrijving in deze woorden, maar dat neemt niet weg, dat het toch wel de moeite waard is naar Veere te gaan. Als ge enkele ogenblikken hebt rondgedwaald door de stille straten van dit oude stadje, even een oud geveltje of schilderachtig hoekje hebt „genomen”, vergeet dan vooral niet het Stadhuis binnen te wippen, zo mooi van buiten, zo interessant van binnen, de grootste bezienswaardigheid van Veere.

't Lijkt wel wat op dat van Middelburg. Maar waar dit met zijn 25 beelden in de voorgevel wel wat druk is, past dat van Veere met zijn zevental zo juist bij de omgeving: stil en stemmig staat het daar te dromen op de verlaten markt, zoals het ook in Veere zelf leeg en doods kan zijn, zo leeg, dat de stilte er drukkend is bijwijken.

Eens was dat anders. In de Gouden Eeuw was er hier leven en welvaart, toen Veere nog een grote handelsstad was en de rede gold voor een der

beste van ons land. Soms voeren er per dag 60 grote schepen de haven in en uit, Veere had toen enkele duizenden inwoners en was een der voornaamste steden van Zeeland.

'k Was bloeiende voorheen, door koopmanschap
en vaart,
De grootste schepen zag ik liggen op mijn stromen;
Doch door 't verzanden van mijn ree ben ik verwaard,
En tot die lage val, als men nu ziet, gekomen.

Inderdaad, Veere is tot „lage val” gekomen, 't is een dode stad, „une ville morte” geworden.

Nu lopen slechts enkele vissersscheepjes, meest Arnemuidse hoogaarzen, de haven binnen, en kunnen er alleen bij hoog water weer uit: bij eb liggen ze droog. En 't getal inwoners haalt de duizend nog niet eens.

Maar helaas, die gouden tijden
zijn met Gouden Eeuw vergaan,
nooit weer komen Veere's vloten
rijkbevracht in Veere aan.
Langs zijn dikke havenmuren,
waar men eens die rijkdom bracht,
ligt nu nietig weggezonden
visserspink of motorjacht.

Trouwens Veere moet wel groot geweest zijn, anders had het nooit zo'n raadhuis kunnen bouwen: dit prachtige wit-arduinstenen gotische bouwwerk zegt genoeg.

Volgens oude kroniekschrijvers werd de eerste steen gelegd in 1474 (of '75) door Lodewijk, het